Parafie

Parafia Rzymskokatolicka pw. Św. Stanisława BM w Tęgoborzy

Msze Święte
Niedziele i Święta:7.00 9.00 11.00 16.00
Dni powszednie: 7.00 i 18.00 okres zimowy 17.00
Kosciół na Juście niedziela 13.30
Kościół w Skrzętli niedziela 14.30
www.tegoborze.diecezja.tarnow.pl

Kościół Najdroższej Krwi Chrystusa Pana
Kiedy kościół św. Mikołaja w Tęgoborzy znalazł się po wybudowaniu zapory w Rożnowie na skraju powstałego jeziora, zaszła potrzeba zbudowania kościoła nowego, a zarazem większego, w bezpiecznym miejscu. Ten nowy, z zastosowaniem nowszych technik budowlanych i stylowych, zbudowano do roku 1966. Dotychczasowy kościół parafialny św. Mikołaja został przeniesiony do nowotworzonej parafii Tabaszowa.W okresie budowy nowego kościoła w Tęgoborzy papież Jan XXIII ożywiał kult Najdroższej Krwi Chrystusa Pana. Było to konieczne dopełnienie kultu Ciała Chrystusowego. Uroczystość Bożego Ciała przybrała nazwę Uroczystości Ciała i Krwi Pańskiej. Upowszechniona wtedy została Litania o Najdroższej Krwi Chrystusa, a miesiąc lipiec, od dawna zaczynający się świętem Krwi Chrystusa (1 VII), został wyznaczony miesiącem Krwi Chrystusa Pana.
Obecnie kult Krwi Chrystusa ściślej łączy się z kultem Ciała Pańskiego w Eucharystii. Dlatego i uroczystość odpustową parafia Tęgoborze obchodzi w niedzielę w oktawie Bożego Ciała.

Kościół Narodzenia Najśw. Maryi Panny na Juście
Drewniany kościół pod wezwaniem Narodzenia Najświętszej Maryi Panny na Górze św. Justa w Tęgoborzy został zbudowany w 2. połowie XVII wieku, po zniszczeniu istniejącego tam dotąd klasztoru przez arian. Zapisana w 1728 r. tradycja głosi o tym miejscu także i to, że tu miał stać pierwotny, "macierzysty" kościół parafialny w Tęgoborzy, zniszczony przez Tatarów w XIII wieku; niektóre obiekty w obecnym kościółku zdają się być pozostałościami z poprzednich świątyń
Otoczenie tej kaplicy zostało rozbudowane i dostosowane do większych uroczystości w 1995 r., za staraniem miejscowego rodaka, ks. dra Eugeniusza Krężla.
W ołtarzu głównym tej kaplicy znajduje się wykonana w 2. połowie XVII w. kopia obrazu Matki Boskiej Częstochowskiej. Z tego samego czasu pochodzi obraz świętego pustelnika Justa-Jodoka, zwieńczający ołtarz; u stóp świętego dostrzegamy wizerunki wdzięcznych św. Justowi fundatorów tego obrazu.

Z innych cennych obiektów należy wymienić: gotycka rzeźba Matki Bożej z Dzieciątkiem z XV wieku; gotycka chrzcielnica kamienna z herbami z początku XVI w.; pozostałe sprzęty drewniane z XVIII lub XIX wieku.

Matka Boska Juścieńska

W kaplicy na Górze św. Justa w Tęgoborzy czci się Narodzenia Najświętszej Maryi Panny. Święto obchodzone jest 8 września. O narodzeniu Maryi znamy tylko te szczegóły, które zanotowano w Protoewangelii Jakuba. Jest to apokryf, czyli dzieło naśladujące ewangelie, ale napisane dopiero około 150 lat po narodzeniu Chrystusa i przez kogoś mało wiarygodnego dla Kościoła.

Apokryf podaje, że rodzice Maryi Joachim i Anna byli bezdzietni. Joachim, poszcząc na pustyni, a Anna, modląc się w domu, wyprosili u Boga dziecko. Bóg ich wysłuchał. Anna urodziła Maryję. Rodzice, ponieważ wyprosili ją u Boga, oddali na służbę w świątyni jerozolimskiej. Miejsce ich domu rodzinnego pokazuje się do dziś w Jerozolimie.

Święto Narodzenia NMP było znane już w V wieku. Ponieważ obchodzi się je w okresie pierwszych zasiewów zbóż ozimych, rolnicy oddają do poświecenia ziarno siewne, dlatego dzień ten nazywa się też świętem Matki Bożej Siewnej.

Obraz Matki Bożej w kaplicy na Juście, siedemnastowieczny, jest kopią obrazu Matki Bożej Częstochowskiej. Miejscowy lud nazywa go jednak obrazem Matki Boskiej Juścieńskiej. Matce Bożej Juścieńskiej wiara ludu przypisuje wiele łask, doznanych dzięki modlitwom w tym miejscu.

Św. Just

Kogo parafia Tęgoborze czci pod imieniem Święty Just? Zapisana w 1609 r. przez Marcina Barańskiego tradycja mówi o lokalnym pustelniku, uczniu św. Świerada z Tropia. Miał on tu żyć, tu umrzeć w obecność świętych pustelników Świerada i Benedykta w 1009 r. i tu też zostać pogrzebanym. Tradycja ta o tyle może być wiarygodna, że przejęta została od przebywających w tutejszym klasztorze marków, zapewne znających lokalne opowieści i zapisy. Po swojej śmierci, np. w XVI wieku, św. Just słynął jako opiekun pielgrzymów; jego cudownej opieki mieli doznać wracający od grobu bł. Kingi w Starym Sączu niejacy Pawłowscy, mieszczanie z Opatowca, a właściwie z Zakliczyna nad Dunajcem; Zakliczyn zwany był kiedyś Opatowcem, Opatowicami i Opatkowicami.

Zapewne ten zakorzeniony kult miejscowego świątobliwego pustelnika o imieniu Just-Jodok, jako ucznia św. Świerada, pochodzącego podobno z rodziny Ośmiorogów Gierałtów koło Zakliczyna, skłonił w 1400 roku Czochnę Gierałtowicównę, żonę Chebdy z Tropia, z zamku Tropsztyn, do zbudowania tu, w swoich dobrach, klasztoru ku czci św. Justa. Osadziła w nim krakowskich kanoników z klasztoru św. Marka, zwanych markami, aby pielęgnowali kult św. Justa. Stało się to zapewne za sprawą ich opiekuna, oficjała krakowskiego Mikołaja, także Gierałtowica. Jakiś w tym udział, przynajmniej duchowy, musiał mieć jeszcze inny Gierałtowic - ówczesny proboszcz Tropia, ks. Michał, rodem z zakliczyńskich Lusławic.

Imię św. Jodoka w towarzystwie św. Świerada w krakowskiej Litanii z 1427 r. to zapewne wezwanie świątobliwego pustelnika lokalnego, Justa-Jodoka, czczonego już przed 1374 r. w nazwie góry, a od 1400 r. także w klasztorze marków na Juście.

Skąd jednak pochodzi ta podwójna czy nawet potrójna forma tego obco brzmiącego imienia tęgoborskiego pustelnika? Bowiem w dawnych zapisach, dotyczących Góry św. Justa lub samej osoby tego świętego, pojawia się potrójna wersja tego imienia: Just, Jodok lub Just-Jodok. Otóż jako pierwszy takie imiona nosił wcześniej tylko iroszkocki kapłan-pustelnik z Bretanii (północno-zachodnia Francja), żyjący w VII w. Pielgrzymi i misjonarze-pustelnicy z Irlandii czcili go jako patrona swojego i pielgrzymów. Oni roznosili jego kult po swoich pielgrzymich i misyjnych szlakach w Europie. Oni więc musieli i tu docierać i w dolinie Dunajca zaszczepić

ducha pustelniczego w Tropiu i jego okolicach, także na Górze św. Justa-Jodoka. Stąd kult tego świętego około 1400 roku dotarł i do Krakowa. W 1427 jego imię znalazło się w krakowskiej litanii do Wszystkich Świętych, w bezpośrednim sąsiedztwie imienia Świętego Świerada.
Oznacza to wszystko, że nie tylko w Tropiu i w sąsiedniej Iwkowej, ale i w Tęgoborzy napotykamy na ślady najstarszej misji chrześcijańskiej. Jej korzenie, poprzez słowacką Nitrę, słoweńską Karyntię i początkowo celtycką Bawarię, sięgają celtyckich ludów w północno-zachodniej Europie, zwłaszcza Bretanii i Irlandii; głównie iroszkockim, wędrownym pustelnikom i zakonnikom z tamtych ziem, zawdzięcza początki chrześcijaństwa Bawaria i Karyntia, a stąd i ziemia nitrzańska na Słowacji i zapewne rejon Dunajca pomiędzy dwoma wielkimi przedpiastowskimi grodami Naszacowice, powyżej Nowego Sącza i w Zawada Lanckorońska, koło Zakliczyna nad Dunajcem; w granicach ich obwałowań archeologia zauważa jakieś wpływy kultury z południa, z ziem za Karpatami.
O tak bogatej tradycji początku tego miejsca kultu na górze Święty Just w parafii Tęgoborze nie wolno nie wiedzieć!

Parafia Rzymskokatolicka pw. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Łososinie Dolnej
Msze święte:
niedziela i święta - 7:00, 9:00, 11:00, 16:00
dni powszednie - poniedziałek i wtorek 6:30
środa - sobota 6:30 i 18:00 (w okresie zimowym 16:00)
www.lososinadolna.diecezja.tarnow.pl

Stary kościół wybudowany w 1739 roku z drewna. Jednonawowa budowla z wieżą jest cennym zabytkiem architektury sakralnej. Obecnie kościół znajduje się w Sądeckim Parku Etnograficznym w Falkowej.

Święci Apostołowie Piotr i Paweł

Patronat świętych apostołów Piotra i Pawła przeszedł na obecny kościół z poprzedniego kościoła drewnianego, zbudowanego w 1739 r., obecnie przeniesionego do skansenu w Nowym Sączu. To wezwanie kościoła, miejsca, gdzie tworzy się i gromadzi lud Boży, zwany kościołem, jest ładnym nawiązaniem do słów Pana Jezusa wypowiedzianych do Piotra: "Na tobie zbuduję Mój Kościół" (Mt 16,18).

ŚW. PIOTR APOSTOŁ. Leksykon Świętych na podstawie źródeł tak streszcza życiorys pierwszego apostoła, opoki Kościoła, czyli pierwszego papieża:
Syn rybaka Jony z Betsaidy. Nosił imię Szymon. Mieszkał w Kafarnaum. Chrystus powołał go wraz z jego bratem Andrzejem na swojego ucznia. Otrzymał od Jezusa nowe imię, Piotr. Należał do Jego najbliższego grona. Jest obecny podczas przemienienia na górze Tabor. Składa wyznanie wiary, ze Jezus jest Mesjaszem, Synem Boga. Otrzymuje od Jezusa nowe powołanie, że na nim zbuduje swój Kościół i otrzyma w nim władzę "związywania i rozwiązywania". Kroczy po wodzie ku Jezusowi. Jest przy nim w Ogrójcu. Podczas aresztowania Mistrza broni go, atakując sługę arcykapłana. Po zmartwychwstaniu Chrystus ukazuje się Piotrowi, przekazując mu władzę pasterską w świecie. Po zmartwychwstaniu wygłasza mowę misyjną do Żydów,

stając na czele uczniów i wyznawców Chrystusa. Duszpasterską działalność prowadzi zwłaszcza poza Jerozolimą. Wędruje do Antiochii, następnie do Azji Mniejszej, a potem do Rzymu. Tutaj organizuje wspólnotę chrześcijańską i zostaje jej pierwszym biskupem. Po śmierci Heroda w 44 roku wraca do Jerozolimy. W 49 roku przewodniczy Soborowi Jerozolimskiemu, po czym wraca do Rzymu. Ewangelie i Dzieje Apostolskie ukazują jego szczególną pozycję w gronie apostołów. Pisma Nowego Testamentu wymieniają go aż 150 razy. Podczas prześladowania chrześcijan przez Nerona św. Piotr zostaje aresztowany i ukrzyżowany głową w dół około roku 67, zapewne 29 czerwca. Jest autorem dwóch listów, należących do Nowego Testamentu. Nad jego grobem wzniesiono w 320 roku kościół, który ostateczną formę przybrał w postaci Bazyliki Watykańskiej. Św. Piotr jest pierwszym papieżem Kościoła.

ŚW. PAWEŁ APOSTOŁ. Urodził się w Tarsie w Azji Mniejszej, blisko wybrzeża Morza Śródziemnego. Pochodził z rodziny wyzwolonego niewolnika, silnie przywiązanej do tradycji żydowskiej. Z urodzenia miał jednak obywatelstwo rzymskie. Otrzymał żydowskie imię Szaweł (Saul). Uczył się rzemiosła - tkania płótna namiotowego. W Jerozolimie studiował Prawo Mojżeszowe (Torę). Jako gorliwy żyd, mając około 25 lat, stał się zdecydowanym przeciwnikiem i prześladowcą Kościoła. Uczestniczył jako świadek w kamienowaniu Szczepana. Około 35 roku z własnej woli udał się z listami polecającymi do Damaszku, aby tam ścigać chrześcijan. U bram miasta olśniła go nagle światłość z nieba. A gdy upadł na ziemię, usłyszał głos: "Szawle, Szawle, dlaczego mnie prześladujesz?" - "Kto jesteś, Panie?" - powiedział. A On: "Jestem Jezus, którego Ty prześladujesz. Wstań i wejdź do miasta, tam ci powiedzą, co masz czynić".
Po tym nawróceniu nagłym i niespodziewanym przyjął chrzest i zmienił sobie imię na Paweł (co znaczy: mały, bo - jak mówił - "prześladowałem Kościół Boży"). Po trzech latach rozmyślań, kontaktów z uczniami Pańskimi i pierwszych prób apostolstwa, Paweł odbył trzy wielkie podróże misyjne: do miast Azji Mniejszej, do Grecji przez Azję i znów do Grecji. Zakładał kościoły, umacniał je, pisał im listy. Czwarta jego podróż, z Jerozolimy do Rzymu, była już podróżą więzienną. Ale i z niej Paweł uczynił wydarzenie misyjne. W drodze apostołuje, a w czasie przerw między aresztowaniami w Rzymie odbywa nawet kolejne podróże misyjne poza Rzym, przez Grecję do Azji Mniejszej, a podobno nawet do Hiszpanii. W końcu, za Nerona, został ścięty mieczem, równocześnie z ukrzyżowaniem Piotra, w roku około 67.
"Moim życiem jest Chrystus" - tymi słowami Paweł chyba najlepiej streścił to, czym żył i co czynił.
Piotr i Paweł to dwa filary Kościoła: jeden w dziedzinie przewodniczenia, a drugi w misyjnej gorliwości. Razem odbierają cześć 29 czerwca.

Św. Sebastian

Obecny kościół w Łososinie Dolnej ma za swojego patrona także św. Sebastiana Męczennika. Św. Sebastian był patronem kościoła średniowiecznego, który służył parafii Łososina pod dawna nazwą Jakubkowice do roku 1739.
Wspomnienie św. Sebastiana obchodzone jest 20 stycznia.
Św. Sebastian prawdopodobnie był oficerem gwardii cesarskiej. W czasie prześladowań chrześcijan przez cesarza Dioklecjana, za wyznawanie wiary w Chrystusa około roku 288

Sebastian został z rozkazu samego władcy przywiązany na środku placu ćwiczebnego i naszpikowany strzałami z łuków. Żołnierze, przypuszczając, że nie żyje, odeszli. Odnalazła go, na wpół żywego, pewna kobieta, chrześcijanka i pielęgnowała aż do wyleczenia. Po powrocie do zdrowia Sebastian udał się na dwór cesarski, wyrzucając władcy krzywdę i niesprawiedliwości wobec chrześcijan. Wówczas cesarz kazał zabić go pałkami, a ciało wrzucić do kloaki. Tam je odnaleziono i ze czcią pochowano w rzymskich katakumbach.
Dziś patronuje żołnierzom chrześcijańskim, chroniąc ich przed grożącym im zezwierzęceniem w czasie służby i przed utratą wiary w trudnościach życiowych.

Parafia Matki Bożej Królowej Polski w Michalczowej

W niedziele i święta nakazane: 7.00, 10.00
Po południu w niedzielę: Gorzkie Żale, Nabożeństwa: Majowe i Różańcowe: 15.00 (po nich Msza Święta)
W dni powszednie: poniedziałek, wtorek, czwartek, piątek i sobota – wg ogłoszeń, środa – 18.00 (lato),16.30 (zima) maj – 18.00, październik – 17.00
www.michalczowa.diecezja.tarnow.pl

Matka Boża Królowa Polski

Patronką kościoła w Michalczowej jest Matka Boska Królowa Polski. Jej święto obchodzone jest w Polsce 3 maja. Cześć dla Maryi Królowej Polski sięga ślubów Jana Kazimierza w roku 1656, złożonych w trudnym okresie dla całego narodu. Ale samo święto ustanowiono w roku 1923 r. Najważniejszym sanktuarium Królowej Polski jest Jasna Góra w Częstochowie.
Święto Królowej Polski szczęśliwie zbiega się z rocznicą ogłoszenia słynnej Konstytucji 3 Maja. Dlatego dziś powierzamy Jej najważniejszy problem naszej Ojczyzny: praworządność, by obywatele szanowali sprawiedliwe prawa, a zwłaszcza kierowali się prawem Bożym, zwanym dekalogiem.

Parafia Matki Bożej Bolesnej w Żbikowicach

Msze Święte
Niedziele i Święta: godz. 8.00 i 11.00
Kaplica w Stańkowej: godz. 9.30
Dni powszednie:7.00 i 16.00
www.parafiazbikowice.pl/

Matka Boża Bolesna

Duchowe boleści Matki Bożej wynikały z Jej specjalnego udziału w zbawczej misji Jezusa Chrystusa. Zapowiedział je natchniony przez Ducha Świętego starzec Symeon, gdy oznajmił,

że Jezus będzie znakiem sprzeciwu wielu i że duszę Maryi przeniknie miecz (Łk 2,35).
Przeważnie wymienia się siedem bolesnych momentów Maryi.
a) bezdomność Jezusa w czasie narodzin w Betlejem,
b) obrzezanie, czyli nacięcie znaku na ciele ośmiodniowego Jezusa,
c) ucieczka z Jezusem przed Herodem do Egiptu,
d) zagubienie dwunastoletniego Jezusa w świątyni jerozolimskiej,
e) spotkanie Jezusa w drodze krzyżowej,
f) stanie pod krzyżem i śmierć Jezusa na krzyżu,
g) zdjęcie martwego ciała Jezusa z krzyża i złożenie na Jej kolanach.
Tych boleści Maryi można naliczyć więcej, jak choćby to patrzenie na trudy Jezusa, gdy nawet nie miał czasu na posiłek i na rozmowę z Nią, więc oskarżano Go o utratę zmysłów.
W boleściach Maryi wierzący lud widzi odblask wielu swoich cierpień. Dlatego to nabożeństwo do Matki Bożej Bolesnej jest przez nich miłowane.
Wspomnienie Matki Bożej Bolesnej obchodzi się w Kościele 15 września, zaraz po święcie Podwyższenia Krzyża. Święto odpustowe ku czci Matki Bolesnej urządza się w Żbikowicach w niedzielę po 15 września.

Parafia pw. Świętego Mikołaja Biskupa w Tabaszowej

Msze Święte
Niedziele i Święta: godz. 7.00 i 10.30
Kaplica w Rąbkowej: godz. 9.00
Dni powszednie:7.00 i 18.00 (zima 17.00)
http://www.tabaszowa-wiz.diecezja.tarnow.pl

Tabaszowa jest parafią od niedawna. Została wydzielona z parafii Tęgoborze w 1989 roku. Wcześniej otrzymała od macierzystej parafii zabytkowy kościół drewniany św. Mikołaja, który po wykonaniu w Rożnowie zapory na Dunajcu, znalazł się na brzegu Jezioro Rożnowskiego i ulegał podtopieniom. Od kościoła wspaniały widok na okolicznościowe wzgórza i wody jeziora Rożnowskiego.

Kościół został zbudowany w roku 1753. Ołtarz główny pochodzi z czasu po powstaniu kościoła. W ołtarzu obraz Matki Bożej z Dzieciątkiem też z XVIII wieku oraz obraz św. Mikołaja, biskupa, patrona tego kościoła - nieco nowszy.

Z XVIII wieku pochodzą też dwa boczne ołtarze: ku czci Serca Pana Jezusa i św. Antoniego - po prawej oraz Chrystusa Frasobliwego i Matki Bożej Różańcowej - po lewej ręce.

Św. Mikołaj, biskup

W Tabaszowej pod datą 6 grudnia uroczystością odpustową czci się patrona kościoła parafialnego, św. Mikołaja Biskupa. Był biskupem miasta Miry w Azji Mniejszej (dziś w Turcji).

Żył w IV wieku. Miał być uczestnikiem Soboru w Nicei w 325 r., na którym określono, że Jezus,

jako Syn Boży, jest współistotny Ojcu. Ułożono wtedy wyznanie wiary w Chrystusa, który jest Bogiem prawdziwym z Boga prawdziwego; odmawiamy je do dziś w czasie mszy niedzielnych.

Ponieważ św. Mikołaj zasłynął ze wspaniałych czynów, ludzie dopisywali mu różne legendarne wydarzenia. Te legendy utrudniają dzisiejszym ludziom poznanie pełnej prawdy o nim. Przypisuje się mu np. cudowne uwolnienie z więzienia kilku oficerów niesprawiedliwie uwięzionych i skazanych na śmierć albo dyskretne obdarzenie ślubnym posagiem trzech ubogich sióstr, które w ten sposób zostały zabezpieczone przed zejściem na złą drogę.

Popularność tego świętego sprawiła, że pod jego imieniem ukrywa się rozmaite dobroczynne legendy, np. syberyjskiego "dziadka mroza" lub skandynawskiego "poganiacza reniferów".

Informacje pozyskane ze strony internetowej: http://www.tropie.tarnow.opoka.org.pl
- serdecznie zapraszamy do jej odwiedzenia